

Pāvels Prjažko.

Lauks

Tulkojusi Henrieta Verhoustinska¹

Lauks. Graudaugu ražas novākšana. Kombains kustībā. Uz kombaina pusi steidzas jauna meitene – Marina. Kombainieris Igors pamana Marinu, turpina darbu; pēc minūtes viņš apstādinās mašīnu, lai pēc sarunas ar Marinu iedarbinātu to atkal. Marina apstājas, ar roku pārvelk pār pieri. Viņa vēl nesaprot, vai Igors ir viņu pamanījis vai nē. Lūk, viņa ierauga, ka kombains apstājas, no kabīnes izlec Igors un steidzas pie Marinas.

Marina. Man kaut kas ar telefonu.

Marina pastiepj telefonu Igoram. Igors paņem telefonu, skatās, kas ar to. Igors ir saaukstējies un mazliet klepo.

Igors. Ievadi pin-kodu.

Igors atdod mobilo atpakaļ Marinai. Marina ar mīlestību skatās uz Igoru.

Marina brauc kravas mašīnas kabīnē. Šoferis viņai tikko kaut ko ir pateicis.

Marina. Ko?

Iespiežot ierīcē skaņas nesēju, šoferis saka.

Šoferis. Šansoniņš. Viegls. Tipa Trofims.

Dzied izpildītājs Trofims. Šoferis smaidot skatās uz ceļu.

Lauks. Diena. Marina gaida, kad pie viņas pienāks Pāvels.

Marina. Pavļik, mamma lūdza, lai tu pēc darba iebrauc veikalā.

Pāvels neizpratnē groza galvu.

Marina. Nevari, ja?

Pāvels ar muti rāda, tipa: kas, nav skaidrs, ka nevaru.

Pāvels. A ko vajag nopirkt?

Marina. Cukuru. Kilogramu.

Pāvels. Jūs ko, bez manis kilogramu cukura nevarat nopirkt?

Marina. Nu, es vienkārši...

Pāvelam zvana mobilais. Viņš izņem telefonu no kabatas un atbild uz zvanu.

Pāvels. Jā, Katjuša. Katjuš, visdrīzāk es šovakar palikušu uz naktsmaiņu... vispār dīrsā!... Katjuša, labības ir tik (*Pāvels ar to domā, ka labības ir daudz*)...

Pāvels aizgriežas prom no Marinas. Marina pauzē malā, lai nedzirdētu, ko viņš runā. Marina skatās uz lauku. Pāvels beidz runāt, pagriežas pret Marinu, kaut ko pārslēdz mobilajā.

Pāvels. Bļin, ķīniešu sūds, jau jāmaina.

Marina. Pasaki, Pavļik, tad tu nevari?

Pāvels. Bļin, Marina, jūs ko, cukuru bez manis nevarat nopirkt, vai?!

---

¹ Mēģināju pēc iespējas saglabāt autora ortogrāfiju un tīšo stila tizlumu; izņemot vietās, kur radās aizdomas, ka tomēr notikusi drukas kļūda. Remarkās atļāvos salikt vairāk komatu kā oriģinālā, bet vārdu krājuma pieticību centos saglabāt.

Marina. Vienkārši es vakarā būšu aizņemta.

Pāvels. Tā, un ko lai es daru?

Marina. Skaidrs. Mamma tad lai iet pati.

Pāvels. Bļin!

Pāvels neapmierināts groza galvu. Viņš negrib, ka mamma iet uz veikalu.

Marina. Bet ko man darīt, Pavļik!

Pāvels. Bļāģ, uz veikalu aiziet ir maksimums pusstunda!

Marina. Labi...tad tu nevari?

Pāvels. Nē. Es tak tev teicu.

Marina. Labi.

Marina skatās, kā Pāvels ieliek mobilo kabatā, pēc tam aizgriežas prom no viņa.

Pāvelam skaruna ir beigusies, noglabājis telefonu un vairs nepievēršot Marinai uzmanību, viņš aiziet. Kaut ko atcerējies, apstājas.

Pāvels. Klausies! A cikos šodien ir tas?

Marina. Man liekas, vienos.

Pāvels neapmierināti groza galvu.

Marina. Ko, nepaspēsi?

Pāvels. Huj es paspēšu, bļāģ.

Marina pagriežas un iet cauri laukam prom no Pāvela.

Lauks. Nakts. Kombine stāv. Pie ugunsкура sēž jaunieši – kombainieri, kaut ko iekož, smejas.

Pie viņiem dodas Marina un, netālu apstājusies, ar acīm meklē Igoru. Igors kaut ko košļājot pamana Marinu, pieceļas, noslauka rokas gar biksēm un steidzas pie viņas.

Marina. Tu šodien nāksi?

Igors. Nu nebūšu es šonakt mājās.

Marina. A kas?

Igors. Nu nebūšu, nu.

Marina. A kas?

Igors. Nu bļin, pusstundu ar čaļiem vēl pasēdēsim!... Ej mājās.

Igors atgriežas pie puīšiem, apsēžas savā vietā, viņš ir nopietns, viņš ēd.

Lauks. Nakts. Sergejs taisās iekāpt kombaina kabīnē.

Igors. Serjoga!

Sergejs atskatās, ierauga pienākušo Igoru.

Igors. Nu kā, normāli?

Sergejs. Normāli, es notinu ar vecām lupatām...

Igors. Nu pareizi, it kā nevajadzētu...

Sergejs. Ā!

Sergejs māj ar roku, tipa, vajadzētu, nevajadzētu, viņu nerausta. Igors smaida.

Sergejs smaida par Igoru un saka.

Sergejs. Atpūtnieks.

Igors pasmīn.

Sergejs. Jēzenēs atnāci?

Igors. (smaidot) Nē.

Sergejs. Kas, kājas svīst?

Igors. Klausies, tavai māte tās ķēdes vēl ir?

Sergejs. Jāpajautā.

Igors. Viņa neguļ vēl?

Sergejs. Tūlīt uzzināsim.

Sergejs izņem mobilo, sastāda numuru.

Sergejs. Mamma klausies tev ir vēl tās ķēdītes, ne, Igors prasa... atceries, viņš skatījās, nu...

Igors. Iedod.

Sergejs. Viņš tev pats izstāstīs. Še pastāsti.

Igors paņem no Sergeja mobilo.

Igors. Marina Jegorovna, labd... atcerieties, ko, jums tur tādas bija tikai vienas.. klau, a kad var... labi. Labi, paldies, nē, man viss ir... Nē, es uzreiz atdošu, priekš kam man! Mhm.

Igors atdod mobilo Sergejam. Sergejs runājoties ielien kombainā.

Sergejs. Mamm, klausies, es rīt atnākšu, uzcep ābolu pīrāgu, labi?

Lauks. Diena. Kombaini kustībā. Igors stāv pie sava kombaina un apliek ap kaklu zelta ķēdīti. Viņš jau sen par to ir sapņojis. Uzlicis ķēdīti, Igors iztaisno muguru, pārbauda ar roku ķēdīti uz kakla. Aizrautības mirklis paiet, viņš atkal ir lietišķs un nopietns.

Igors vada kombainu. Zelta ķēdīte mirdz uz viņa sarkanā, nosauļotā kakla.

Lauks. Diena. Apstājas kombains. No kombaina izkāps Sergejs. Pie kombaina viņu gaida Marina ar kolas pudeli.

Sergejs. Ko tu nepiezvanīji?

Marina neatbildot pastiepj Sergejam kolu.

Sergejs. Paldies.

Marina. Silta.

Sergejs, atvēris pudeli, dzer. Padzēries, atdod pudeli Marinai, saviebjas no uznākušās atraugas. Marina, paņemot no viņa rokām korķi, aizskrūvē pudeli.

Sergejs. Ko vēl atveda?

Marina. Er viens, Camel, čpšus ar šašliku.

Sergejs. Ar krabjiem nav?

Marina noliedzoši purina galvu.

Marina. Mm.

Sergejs. Bļāģ... labi dod, tāpēc!

Marina. Igors ko sev ķēdīti pirka pie tavas mammas?

Sergejs. Nu... A kas?

Marina. Nekas. Tāpat pajautāju.

Sergejs. Teica: uzreiz visu atdošu. Atdeva, 90 dolāru vēl parādā, teica, atdos no avansa.

Marina. Viņš atdos.

Sergejs. Es zinu, ka atdos... Forša meitene tu esi, Marinka, bet man ir jāiet strādāt.

Sergejs iekāpj kombainā.

Marina. Sergej!

Sergejs. Ko?

Marina. Dzirdēju, jūs taisāties uz diskotēku?

Sergejs. Kas tev teica?

Marina. Kaut kas.

Sergejs. Nē, nu kas?

Marina. Kaut kas, nu. Ja?

Sergejs. Nezinu, varbūt džeki taisījās, es personiski nē.

Marina. A Igors ies, nezini?

Sergejs. Neko nezinu.

Marina. Vari viņam piezvanīt?

Sergejs. Nea. Man jau tur mīņusos, bļāģ, pizģec, es, kad piedzēries, tad viss aizgāja, runājot ar Alīnu.

Marina. Alīna ir fermā.

Sergejs. Nu es zinu, nu.

Sergejs iesēžas kombaina kabīnē.

Diena. Ferma. Alīna baltā halātā pārlej pienu no spaiņas kannā.

Marina. Alīna, čau.

Alīna. Čau, ko tu te.

Marina. Alīna, nezini, nedzirdēji, viņi iet šodien uz diseni?

Alīna, saraukusi uzacis, melo un Marina to pamana.

Alīna. Nezinu! Man vispār neviens neko nesaka! Es kā stulbene sēžu caurām dienām. Sergejs kad sadzērās pēdējo reizi, man jumts vispār aizbrauca un es teicu ejiet dirst jūs visi vispār!

Alīna paceļ smago piena kannu un aiznes. Marina apsēžas uz krēsla, domā. Ienāk Alīna ar tukšu kannu.

Alīna. Tu kioskā biji, ko atveduši, kāds tur alus?

Marina. Baltika. Slavutičs. Oboloņs.

Alīna. Baltika kura ceturtā?

Marina. Ceturtā.

Alīna. Trijnieciņa nav?

Marina. Nea.

Alīna. Žēl.

Alīna un Marina brauc smagās mašīnas kravas kastē kopā ar pilnām piena kannām.

Alīna. A tas, ar kuru Internetā sarakstījies?

Marina atmet ar roku.

Alīna. Kas?

Marina klusē, viņa negrib atbildēt. Viņi brauc, brauc, brauc. Alīna domā par gaidāmo diskotēku.

Marina stāv uz ceļa. Garāmbraucošā smagā mašīna apstājas. No kabīnes skatās šoferis.

Šoferis. Aizvest tevi?

Marina. Nebraukšu es ar tevi.

Šoferis. A kas.

Marina negrib turpināt sarunu.

Šoferis. Tu ko sēdies. Es tev neuzmākšos, goda vārds.

Marina iet klāt kabīnei, iekāpj smagajā. Šoferis iedarbina mašīnu, skatās uz ceļu.

Šoferis. Košļeni iedot?

Marina. Nevajag.

Šoferis. Ko tu kā nopērta visu laiku, runāties negribi, tev kaut kas sāp vai?

Marina izbrīnā groza galvu, sak, kas par jautājumiem. Šoferis smaidot atkal skatās uz ceļu. Viņš saprot, ka ar Marinu viņam nekas nesanāks.

Lauks. Diena. Pāvels atplēš čipšu paku, stāvot ar muguru pret kombainu.

Marina. Pavļik, tu šodien man vari palīdzēt?

Pāvels. Kas, esmu aizņemts, Marina.

Marina. Skaidrs.

Pāvels. A kas jādara?

Marina. Nav svarīgi vairāk.

Pāvels. Es gribu aizbraukt paskatīties kompi!

Marina. Skaidrs.

Pāvels. Nopietni, Marina, bļin, es jau taisos nezin cik ilgi. Tu taču redzi, cik daudz darba, nu.

Pāvels pagaršo čipšus.

Pāvels. Ar šašliku nebija?

Marina noliedzoši groza galvu. Pāvels košļā čipšus.

Pāvels. 40 gigu atmiņu. Normāli?

Marina parausta plecus.

Pāvels. Normāli! Kas mēs!

Marina. Filmas varēs skatīties?

Pāvels. Protams, tur ir dīvidī, mūzika, viss kā tavā, tikai es, bļāg, nezinu, kas tas bezvadu vai fajs. Še, vairāk negribu.

Pāvels atdod Marinai čipšus, taisās kāpt kombainā.

Pāvels. Mamma, nezini, šodien ceps pankūkas, ne?

Marina. Nē. Viņa taisās sasautēt kartupeļus ar sēnēm.

Pāvels. Klausies, baigais feik, koroče, Alīna liek ragus Sergejam.

Marina. Ar ko?

Pāvels. Hui viņu zin. Viņi tā kā šodien uz diskotēku taisās.

Marina. Šodien?

Pāvels. Nu. Es neiešu! Nahui man tā diskotēka! Man vajag, vot, kamēr ir tā nauda, paņemšu sev kompi.

Marina. Igors ies, nezini?

Pāvels. Nezinu.

Pāvels iekāpj kombainā.

Marina ar kolas pudeli rokā stāv, skatās uz lauku, uz mašīnām, kas novāc labību.

Marina. Iespējams, mēs esam apziņa visumam, kas mēģina apjēgt pats sevi (*pēc manām domām apbrīnojamā ideja pieder Mihailam Jefimovam*).

Alīna. Tu ko tagad pateici?

Marina. Viņš zem manas bildes atstāja tādu paziņojumu.

Alīna. Muļķības kaut kādas.

Alīna ir neizpratnē par izteikto domu.

Alīna. A cik viņš tev ielika par bildi?

Marina. Piecnieku.

Alīna. Paldies Dievam, vismaz tas.

Marina nopūšas.

Alīna. Tu ko.

Marina. Vienkārši pavisam cita dzīve.

Alīna. Kādā ziņā?

Marina. No citas pasaules pavisam. Viņš vispār nesaprotu kāpēc manā profilā ienāk.

Alīna. Pārstās. Marina, klausies, kurā mašīnā ir tavs Igors?

Marina. Priekš kam tev viņš?

Alīna. Pazoles ziemas zābakiem noplīsušas, gribu, lai viņš man paskatās.

Marina. Viņš ar to vairs tagad nenodarbojas.

Alīna. Nu varbūt vēlāk, kad visu labību novāksim, tad. Tu parādi, es pati ar viņu parunāšu.

Marina. Viņš man netaisīja.

Alīna. Tu parādi, moška es pati ar viņu parunāšu, moška viņš piekritīs, vienkārši negribas maksāt par kaut kādu figūru, saproti. Vēl braukt dēļ tā! Bļin te fermā viss līdz kaklam, piena tik daudz, nesaprotu, kur viņi to visu liks! Govis vienkārši trakas palikušas. Nevienu gadu tā nav bijis.

Marina. Re kur viņa mašīna.

Alīna un Marina iet pa lauku.

Alīna. Es baidījos bērniībā staigāt pa lauku.

Marina. A kas.

Alīna. Zem viņa šausmīga zeme.

Klusējot iet.

Alīna. Tu man, protams, piedod, varbūt tā nav mana darīšana, bet tu, Marina kaut kāda ne tāda pēdējā laikā esi, visu laiku norūpējusies mūžīgi.

Marina. Nē, kāpēc, tev tikai tā liekas.

Alīna. Problēmas ar Igoru?

Marina. Nē, viss kārtībā.

Alīna. Točna?

Marina. Protams, Alīna. Mums viss normāli.

Alīna. Oi, mana Sergeja mamma raustās, ka Igors viņai naudu par to ķēdīti neatdos.

Marina. Viņš atdos, nopietni.

Alīna. Es tak zinu.

Marina. Alīna, viņš šai ziņā ir ļoti godīgs cilvēks.

Alīna. Es tak zinu, nu, neuztraucies! Igors šajā ziņā ir ļoti labs cilvēks, viņš vispār tev ir superīgs, tevi var apskaust jebkura meitene. Es zinu, ka viņš atdos! Kaut kādi smirdīgi 90 dolāri! Tā Sergeja mamma!

Uz lauka stāv puika, gadus 10 vecs.

Marina. Kostik, tu ko šeit stāvi?

Puika. Gribu, lai kāds ar mani paspēlē durakus.

Marina. Bet neviens ar tevi nespēlē?

Puika. Nē.

Marina bužina puikam matus.

Lauks. Diena. Igors noklepojas, stāvot ar muguru pret kombainu, izspļauj krēpas.

Marina. Ko tu domā pie sevis?

Igors. Neko es nedomāju, Marina!

Alīna. Nevajag, neaiztiec viņu.

Marina apklust.

Alīna. Igor, tu vēl apavus labo?

Igors. A kas?

Alīna. Igor, man noplīsušas zoles ziemas zābakiem. Vari paskatīties?

Igors. Varu, kas, tieši tagad?

Alīna. Nē, protams, kad tu atbrīvosies?

Igors. Jūs ko tāpēc atnācāt, vai?

Alīna un Marina klusē.

Igors. Job tvoi matj!

Igors gatavojas iekāpt kombainā, viņš ir neizpratnē, ka viņu tādēļ novērsa no darba.

Marina. Igor.

Igors pagriežas pre Marīnu.

Alīna. Labi, Netraucēšu jūs. Igor, tad es varbūt rītvakar...

Igors. Labi, labi.

Alīna. Ja tevis nebūs, es atstāšu Svetlanai Jegorovnai, mammai tavai.

Igors. Davai.

Alīna aiziet.

Igors. Labi, Marina, man jāiet strādāt. (*smīnot*) Pavļiks laikam puslauku jau, bļāg!

Marina. Igor, tu iesi šodien uz diseni?

Igors. Nē. A kas, šodien kāds iet uz diseni? Kādam vēl pietiek spēka domāt par to?

Marina vainīgi noliec galvu. Igors iekāpj kombaina kabīnē, taisās iedarbināt motoru.

Marina. Ko ar ķēdīti nepalīlies?

Igors. A ko man ar viņu lielīties?

Marina. Varbūt parādi?

Igors. A kas tur tāds? Es nevaru sev ķēdīti nopirkt?

Marina. Nu man tu nenopirki.

Igors ar asu kustību norauj no kakla ķēdīti, izmet laukā, iekāpj kombaina kabīnē, iedarbina motoru. Stulbi smaidot, Marina paceļ ķēdīti.

Igors. Bļāģ! Vienreiz dzīvē bļāģ sagribēju ķēdīti un pizģec – nevar, nahui!
Kombains sāk kustēties. Marina stāv, sažņaugusi ķēdīti rokā tā, ka tās zelta posmi karājas ārā no Marinas sažņaugtās dūres.

Smagās mašīnas kabīnē šoferis, kurš uzmācās Marinai, mīlējas ar Alīnu, abiem par abpusēju prieku. Kravas mašīna stāv ceļa malā.

Šoferis un Alīna atslābuši, puskaili sēž mašīnas kabīnē. Šoferis uzvelk zeķes.

Alīna. Vitaļik, kāpēc tu man nekad neko neuzdāvini.

Šoferis. Kāpēc?

Alīna. Vot es tev arī jautāju – kāpēc?

Šoferis. A ko tu gribi? Tagad, tas ir šodien uz diseni iesim.

Alīna. Uz diseni es eju ar Sergeju, tu, lūdzu, neaizmirsti.

Šoferis. Nu tad ko tu gribi?

Alīna. Nezinu, tu taču esi vīrietis.

Šoferis. Telefonu gribi...

Alīna. Telefons man jau ir.

Šoferis. Nu tad ko tu gribi? Iešu tagad pēc olām, cik paliktņus tev paņemt?

Alīna. Vitaļik, olu mums pašiem ir vot šitik, nevienu gadu vēl nav bijis, ka putni šitā dētu. Vistas, pīles, zosis... Tu tiešām esi tik stulbs, nu? Vitaļiček? Es gribu zelta ķēdīti.

Šoferis aizdomājas.

Alīna. Labi, lai tev vienkāršāk: Sergeja mamma ved no Eiropas zeltu un tirgo. Nopērc pie viņas man zelta ķēdīti, kas, tev žēl?

Šoferis. Kāpēc žēl? Da nekas man nav žēl, dabūšu avansu un nopirkšu.

Piekārtojās kurpi, kas jau uzvilktas uz kājās, šoferis izlec no kabīnes, pieiet pie aizmugurējā riteņa un apskatījies, vai neviena nav, atpogā bikses, lai pačurātu.

Diena. Lauks. Marina un 10-gadīgais puika taisās spēlēt kārtis. Marina liek uz zemes savu jaku.

Puika. Tavs Igors ir superīgs.

Marina. Es zinu, sēdies. Viņš ir foršs, bet es sliktā.

Puika. Tavs brālis Paša arī ir superīgs.

Marina. Jā. Sēdies.

Puika apsēžas blakus Marinai uz jakas, izņem nospeķotu kāršu kavu ar soļarkas un eļļas pleķiem un jauc kārtis.

Marina. No kurienes tev tās.

Puika pieliecas un čukst kaut ko Marinai ausī. Marina klausās, klausās, klausās.

Puika atvirzās no Marinas, pieceļas kājās, ieliek kavu kabatā un aizskrien.

Marina paceļ no lauka savu jaku, skatās uz skrienošo pa lauku puiku.

Marina. Kostik!

Puika atskatās. Marina pamāj viņam uz atvadām.

Smagās mašīnas kabīnē apģērbti, bet joprojām atslābuši sēž šoferis un Alīna.

Šoferis. Labi. Jābrauc.

Šoferis iedarbina mašīnu.

Šoferis. Tad tu saki, šogad baigi daudz piena?

Alīna. Dofīga. Šausmīgi daudz vispār.

Šajā brīdī mašīnas durvis no vadītāja puses atver Marina.

Marina. Še.

Marina noliek uz šofera ceļiem satrūkušo zelta ķēdīti un, aizverot durvis, aiziet.

Alīna. Davai parādi?

Alīna paņem ķēdīti no šofera ceļiem.

Šoferis. Da nu! Tas nav zelts!

Alīna. Zelts, Vitaļik.

Šoferis. Da nu nafīg!

Alīna. Zelta. Zini, kam? Tā ir Igora ķēdīte.

Šoferis. Kāda Igora?

Alīna. Kombainiera, šitās, kas tikko... Marinas puisa.

Šoferis. Sapratu.

Alīna. Skaista.

Šoferis. Parādi?

Šoferis paņem no Alīnas rokām ķēdīti.

Šoferis. ...Principā...

Šoferis domā, ko var izdarīt ar ķēdīti. Alīna paņem no viņa ķēdīti. Šoferis piedod gāzi un stūrē. Alīna skatās uz ceļu caur priekšējo stiklu.

Marina stāv uz ceļa un skatās pakaļ mašīnai, kas attālinās ar Alīnu kabīnē. Viņa klausās pleijeri. Ausīs viņai austiņas. Marīnai patīk mūzika, kuru viņa klausās. Šī mūzika modina viņā gaišas jūtas. Pa ceļu steidzīgi iet Pāvels.

Pāvels. Tu ko, manu pleijeri paņēmi?

Marina. Ko, pagaidi.

Marina izņem austiņas, dod pleijeri Pāvelam.

Pāvels. Es taču tev teicu, neņem pagaidām manu pleijeri.

Marina. Es zinu.

Pāvels. Nu tad ko tu? Trīs dienas, bļin, maksimums, nedēļu jāpagaida! Vajag tikai aizmirst! Es, bļin, speciāli skrienu mājās, pleijera nav, nu!

Marina. Nu nekas taču nenotika.

Pāvels. Marina, vienkārši ja es lūdzu, davai...

Marina. Labi, es visu sapratu.

Pāvels. Man jau nav žēl.

Marina. Es visu sapratu, Pavļik, viss, nevajag simts reižu.

Pāvels. Bļin!

Pāvels groza galvu. Viņu pārsteidz Marinas situācijas neizpratne. Marina klusē.

Pāvels. Kas te ir? Tu neko nedzēsi?

Marina. Neko es nedzēsu.

Pāvels. Paldies Dievam, vismaz tas.

Pāvels ieliek austiņas.

Pāvels. Man jau ta kas, man nav žēl! Saproti, man tagad vienkārši vajag! Vienkārši viss, jo es jau nojājijs esmu. Mēs visi te esam nojājušies.

Pāvels ieslēdz pleijeri, meklē vajadzīgi kompozīciju.

Marina. Tu tagad atkal uz lauku?

Pāvels. Nu ja nu.

Marina. Saki godīgi, paša, jūs ar Igoru sacenšaties.

Pāvels. Marina, kādas sacensības.

Pāvels steidzas prom no Marinas pa ceļu.

Marina atskatās, uz ceļa parādās 10-gadīgs puika, klausās austiņās mobilo, kuru tur rokā. Marina gaida, kad viņš pienāks tuvāk.

Marina. Var es iešu ar tevi?

Puika. Ko?!

Marina. Izslēdz uz sekundi. Izslēdz.

Puika. Ko?

Marina. Var es iešu ar tevi?

Puika. Es iešu ātri, es varbūt vispār tagad skriešu!

Marina. Labi.

Puika, klausoties mobilo, iet tālāk. Marina stāv un globāli nesaprot, ko viņai tagad iesākt.

Šoferis pie fermas kravas mašīnas benzīnbākā no kannas lej benzīnu.

Pienāk Pāvels, joprojām ar austiņām.

Pāvels. (skaļi) Paķersi līdz laukam?

Šoferis, turpinot liet benzīnu, ar nožēlu groza galvu, es jau priecātos, bet nevaru.

Pāvels uzsit šoferim pa plecu, kas nozīmē, nepārdzīvo, viss kārtībā, un aiziet.

Pāvels soļo pa lauku, joprojām ar austiņām.

Igors. Paša!... Paša!!

Pāvels pagriežas, ierauga Igoru, kurš steidzas pie viņa. Pāvels nogriež skaņu klusāk, bet austiņas neizņem.

Igors. Tev gadījumā nav līdzī lādētājs?

Pāvels. Nē, a kas, baterija izlādējusies?

Igors. Jā. Nezinu, ko darīt.

Igors skatās apkārt, domājot, ko lai iesāk un atsākot mierīgāk elpot pēc ļoti ātrās gaitas.

Pāvels. Nu skrien mājās, ko tu darīsi bez telefona, nu?

Igors. Jā! Davai, es skrienu! Tu ej uz lauku?

Pāvels. Jā.

Igors. Skaidrs.

Igors stāv un skatoties apkārt joprojām mēģina izlīdzināt elpu. Pāvels gaida, gaida, gaida.

Igors. Nu viss, labi, davai, skriešu, citādi!

Igors pastiepj Pāvelam roku, lai to paspiestu. Puiši paspiež viens otram roku.

Igors aizskrien.

Šoferis nolaiž tukšo kannu, viņš tikko to ir iztukšojis savā bākā. Garām iet Igors.

Igors. Tu pēc tam uz lauku nebrauksi?

Šoferis sakrusto plaukstu locītāvas, tādējādi liekot saprast, ka viņš ir aizņemts un uz lauku nebrauks.

Igors. Skaidrs.

Šoferis. Tu uz kurienu?

Igors. Lādētāju aizmirsu!

Šoferis. Jau vienu bāku esmu nobraukājis šodien!

Igors. Braukā, kas tad tev.

Šoferis. Turp šurp un jau bāka cauri.

Igors. Jā! ... Klausies, vari pieskriet pie manis pēc tam, jāparunā.

Šoferis. Sapratu. Par ko.

Igors. Nevaru tagad pateikt.

Šoferis. Sapratu. Cikos piebraukt?

Igors. Cikos vari. Zini, kur es?

Šoferis. Jūs tagad esat uz rietumu?

Igors. Jā.

Šoferis. Nu es tagad aizlikšos turp un šurp un tad pie tevis.

Igors. Davai! A es paņemšu tikai lādētāju. Aizmirsu lādētāju, job tvai matj!

Šoferis. Gadās!

Šoferis aiztaisa benzīnbāku. Igors aiziet.

Igors ienāk dzīvoklī, paņem lādētāju, apsēžas un aizdomājas. Igors domā, berzē zodu ar plaukstu.

Pāvels sēž laukā uz zemes, klausās mūziku austiņās un domīgi berzē zodu ar plaukstu. Pāvels iztaisojas, izņem no kabatas mobilo, izņem no vienas auss austiņu un, ar otru ausi turpinot klausīties mūziku, sastāda numuru.

Pāvels. Hallo, Serjoga? Paklau, atvaino, ka traucēju, mans dīvidī ar Tinto Brasa filmām ir pie tevis? Nē, a tu nezini, kam es viņu devu? Labi, es arī eju... uz mājām aizskrēju pēc pleijera.

Pāvels pārtrauc sarunu, ieliek telefonu kabatā. Viņu kaut kas nomāc. Viņš iespiež rokas sānos un miedzoties pusdienlaika karstumā, kas vēl jo stiprāks klajā laukā, skatās apkārt. Pāvels redz lauku, debesis, sauli, kombainus kustībā un viņš tiešām par kaut ko ir norūpējies.

Pāvels noraižējies un steidzīgs soļo pa lauku, pielicis mobilo pie auss. Viena austiņa nokarājas, caur otro viņš klausās mūziku. Pāvels gaida savienojumu ar abonentu.

Pāvels. Hallo, Serjoga? Klausies, man liekas, nē, man neliekas, koroče, Serjoga, a kādu lauku mēs tagad novācam... (skaļi). Tu ko bļauj?!... Ko tu auro uz mani?!

Pāvels noiet zvanu, viņš nervozē, saķer sevi aiz matiem, var teikt, viņš ir izmisumā. Pāvels sastāda numuru, runājot sev zem deguna.

Pāvels. Pacel, pacel, pacel Igor... hallo, Marina, Igors ir ar tevi?.. skaidrs, a tu nezini, kur viņš ir? Marina, kāda diskotēka?! Man tagad zini!... Atrodi man Igoru, ja redzi viņu, saki, lai pārzvana vai pienāk pie manis, es jau eju... izdari, ko tev saka! Ne tā kā tu! Jā. Čau.

Pāvels beidz zvanu, atslēdz mobilo. Viņš ir nopietni apjucis.

Šoferis mīlējas ar Alīnu pie smagās mašīnas. Alīna ritmiski sitas ar galvu pret kravas kastī.

Marina. Khe-khe....

Šoferis un Alīna pārtrauc mīlēties un steidzīgi ģērbjas.

Marina. Tagad ne par to, nebaidies, neteikšu Sergejam, tā vispār nav mana darīšana. Sakiet, jūs Igoru neesat redzējuši, viņš varbūt te...

Šoferis. Gāja, jā, gāja te pirms 15 minūtēm.

Marina. Uz kuriem gāja, neteica?

Šoferis. Pēc lādētāja, viņam baterija nosēdās, viņš pieslēgs pie akumulatora.

Marina. Paldies.

Alīna. Re kur viņš iet.

Marina. Redzu.

Marina steidzas pie Igora.

Marina. Piezvani, lūdzu, Pāvelam, viņš teica, lai es tevi atrodu un nododu. Viņš grib ar tevi parunāt.

Ņemot ārā mobilo, Igors interesējas.

Igors. Priekš kam, neteica? Atkal piedzīvojumus sagribējies dirsai?

Marina. Nē. Man liekas, tur kaut kas nopietns.

Igors gaida savienojumu ar abonentu, sāk nepacietīgi kratīt kāju.

Igors. Neceļ.

Marina. Pagaidi. Viņam ir austiņas.

Igors gaida, kratot kāju.

Marina. Pagaidi, pagaidi.

Igors. Pavļik! Izņem tu tās ausis, bļāģ!

Marina. Nepsiho, viņš pacels.

Igors. Viss man... Hallo, Pāvel, ko tev vajag?

Klausoties, ko telefonā stāsta Pāvels, Igors steidzīgi aiziet, Marina seko.

Lauks. Diena. Igors ļoti neapmierināts steidzas pa lauku, Marina ātri seko nopakaļus, viņa nevar viņu panākt.

Igors. Pizģec! Pilnīgs pizģecs, bļāģ! Tas vienkārši nevar būt.

Marina panāk Igoru un saņem viņa seju plaukstās.

Marina. Kas, Igor? Kas nevar būt?

Igors cenšas atbrīvot savu seju no Marinas plaukstām. Beidzot viņam tas izdodas.

Marina liek roku viņam uz muguras.

Marina. Viss, nomierinies, citādi tūlīt atkal sāksi klepot.

Igors. Ai!

Marina. Viss, nomierinies.

Igors. Pāvels saka, ka mēs novācam ne savu lauku!

Marina. Kādu tad?

Igors. Eiropas! Eiropas lauku!... Absurds!... Ak Dievs, tas nevar būt, mēs otro nedēļu strādājam, ja tas tā būtu, es tīri loģiski spriežu, mūs jau sen palūgtu no turienes.

Igors sit ar plaukstu sev pa pieri. Sit, sit. Marina cenšas aizturēt viņa roku. Igors pats pārstāj sist sevi pa pieri.

Igors. Zvani Sergejam nahui! Uzgiez man Sergeju.

Marina sastāda numuru uz sava mobilā.

Igors. Pizģec! Vajadzēja Vladimiram Fjodiričam...

Marina. Še.

Igors. Hallo, Serjoga? Piedod, ka atrauju, vai tu ar Pašu jau runāji?... Man arī tā liekas, bet drošības dēļ, šitā man ir rietumi, šitā austrumi, attiecīgi tur dienvidi, a mēs kur, kur tu tagad uz rietumu...? Nu!... Vot es arī skatos uz turieni!.. Jā, tu esi tur, bet kurš ir uz ziemeļu?... Kā neviens?... Job tvai matj, kurš ir uz ziemeļu? Ser... Sergej, bļāģ, man ir mašīnas uz ziemeļu!... Pats ej!!!

Igors atslēdz mobilo.

Igors. Bļāģ.

Marina paņem no viņa mobilo.

Marina. Ko viņš teica?

Igors neatbild, atgāž galvu.

Igors. Domā, domā, domā, Igor Vasiļjevič.

Marina apsēžas uz lauka, uz zemes.

Igors. Tā! Kur ir dienvidi? ...tur dienvidi! Tur ziemeļi, tur austrumi, tur rietumi...
Tas, ko Igors redz uz lauka, liek viņam vēl vairāk sadrūmt. Viņš it kā pamana to, ko neredzēja agrāk.

Igors. Marina, tev mašīnas no kuras puses?

Marina. Kur?

Igors. Bļāģ, piecelies un paskaties, lūdzu!

Marina pieceļas kājās.

Igors. No kuras puses tev ir kombaini? Paskaties, tev kombaini ir no labās, kreisās, priekšā, aizmugurē vai tikai no labās?

Marina. Visur.

Igors. Visur.

Marina. Jā. Un tā jau trešo dienu, Igor.

Igors. Tas nevar būt.

Marina. Kāpēc?

Igors. Tāpēc ka mēs novācam tikai tur! Tur! Tur! Tikai tajā pusē, tieši tajā!

Marina. Nekliedz.

Igors. Šeit, šeit un šeit principā neviens nevar novākt! Tur Eiropa, a tur mežs! Mežs, saproti?! Tur vilki, tur vispār ne sūda nav!

Marina. Kāpēc?

Igors. Tāpēc ka, Marina!

Marina. Nekliedz, es visu sapratu. Vai tu vari to izskaidrot?

Igors. Varu, tikai no sākuma es parunāšu ar Pašu.

Marina. Pasaki man.

Igors. Vispirms parunāšu ar Pašu, es pateicu!

Lauks. Diena. Pāvels iet pa lauku un runā pa telefonu, viena austiņa ausī, otra karājas.

Pāvels. Es personiski netaisos neko darīt, Igor... jā, es tūlīt iešu apsēdīšos pie stūres un strādāšu tālāk... klausīšos pleijeri, novākšu labību un man poh...tas ir mans darbs un man vienalga uz kādas zemes es to daru... zem... Zeme ir viena, Igor! Viena, saproti, un tam debīlīķim pasaki arī! Man bļaģ no sākuma arī bija panika, bet es saņēmu sevi rokās, Marinka neļaus samelot, es bļaģ esmu kombainieris entajā paaudzē!...Jā, saproti, jā!... Un man pohuj! Ja vakarā pāries šitās halucinācijas, jo nevar būt tik daudz mašīnu, jābūt pilnīgam stulbenim, lai tās palaistu tādā daudzumā, es braukšu un paņemšu sev jaunu kompi! Es krāju pusotru gadu! Viss, Igoriņ... da nepiš man tavs Vladimirs Fjodiričs, zināji?... Viss, Igor, beigsim šo pilnīgi bezjēdzīgo sarunu!... Un tev iesaku visu to pašu (*smaidot*). Telefonu uzlādēji?... Viss, staigā laimīgs, skaties, citādi apdzīšu... Viss, čau.

Pāvels atslēdz mobilo. Viņš iekšēji ir šausmu pilns, bet cenšas izskatīties možs.

Pāvels. Paskat, kas te putnu! Kāda dzīvība visapkārt! Ofigenno.

Pāvels skatās uz lauku. Redz lauku, redz debesis, redz karsto sauli un redz no visām pusēm kombainus, kas vāc labību. Un šo kombainu ir ļoti daudz. Pāvelu jau kuro reizi pārņems ajūta, ka tas viss acīmredzot ir halucinācija, jo nevar būt tāds skaits mašīnu. Viņš aizsedz ar plaukstām seju. Šajā brīdī lidojošs lauku putns tilbīte uzdirš viņam uz galvas.

Pāvels. Putns, vai, uzdirsa?

Pāvels ar plaukstu slauka putna sūdus no matiem.

Lauks, Diena. Marina stāv blakus Igoram.

Igors. Viss normāli. Vajag strādāt.

Marina. Es gribu dzirdēt no tevis kaut ko maigu.

Igors. Es nu iešu.

Marina. Domā, mēs darām pareizi?

Igors. Jā. Pāvelam taisnība. Mēs esam kombainieri vairākās paaudzēs, vairāk neko darīt nemākam. Mēs novācam labību, a tie tur augšā lai paši tiek galā. Viss, mazais, jāstrādā, ej.

Igors pagriežas un iekāpj kombainā. Marina skatās, kā Igors kāpj kombainā.

Lauks. Diena. Marina iziet uz ceļa. Viņai blakus apstājas smagā mašīna. Marina iekāpj kabīnē. Kabīnē, šoferis, Alīna. Marina skatās pa logu.

Alīna. Desu kaķim atdeva, stulbenis pilnīgs.

Šoferis apmierināti smaida. Alīna iesit šoferim pa plecu.

Šoferis. Ko tas tavs Igors, braucam pie viņa!

Marina. Viņš tagad nerunās.

Šoferis. Kāpēc, viņš pats teica, lai piebraucu.

Marina. Daudz darba, viņš labību vāc.

Šoferis. Bet viņš pats teica, jāparunā, vajag piebraukt... Nē, es piebraukšu! Priekš kam man?! Cilvēks lūdza, es piebraukšu!

Marina novēršas un skatās pa logu.

Šoferis. Alīna re grib sev pielikt pazoles.

Marina. Tev līdzī ir zābaki?

Alīna. Jā... Marina, kad man vēl? Man pašai laika nav! Marina! Trīs teļi! Gaidām vēl divus! Nevienu gadu tā nav bijis! Un ja vēl kā saka tas agronomis no administrācijas iejauksies savādais atraktors, viņi vispār var būt pat divpadsmit! Tur taču visiem vajag vietu sagatavot! Mēs tai galā nosmaksim šogad!

Marina. Es sapratu. Braucam. Vienkārši es tikko no viņa.

Lauks. Diena. Marina, Alīna, šoferis stāv uz lauka un gaida, kad pienāks Igors. Alīnai rokās maiss ar zābakiem. Marina māj ar roku sveicienu Igoram, kurš tuvojas. Igors steidzas pie viņiem, lietišķi slaukot rokas lupatā.

Igors. Kas noticis?

Igors noskūpst Marina uz vaiga.

Šoferis. Nu davai, man vēl ir logs.

Igors. (šoferim) Ā, jā. Tūlīt. (Marinai) Marina, pagaidi. (Alīnai) A tu ko?

Alīna. Es atnesu zābakus, atceries, sarunājām, moška paskatīsies, Igor?

Igors. Jā. Tūlīt paskatīšos, davai, dod šurp.

Igors pamāj Marinai, dodot zīmi, ka vajag paiet malā parunāt. Alīna izņem no maisa ziemas zābakus. Igors un Marina paiet malā, lai viņus nedzird.

Igors. Viņi ko, guļ?

Marina. Tā nav mūsu darīšana.

Igors. Nav mūsu, es viņam vienkārši pa purnu sadošu un viss.

Marina. Neaiztiek, lai Sergejs pats tiek galā.

Igors. Sergejs pie stūres jau 15 stundas!

Marina. Viņu neviens ar varu nav piespiedis. Es jau sen saku, ka jāatpūšas.

Igors. Nu-nu. Īpaši, kad ir tāda situācija. Jūs, bābas, kad paklausās, viss vienkārši, tāpēc jādara viss otrādi. Sergejs ir malacis! Pat ja tie mistiskie graudi nav svarīgi, galu galā tas varbūt priekš mums pat labāk. Še.

Igors beidz slaucīt rokas, iedod Marinai lupatu. Marina ņem lupatu.

Marina. Neaiztiek viņu.

Igors. Neaiztikšu. Bet iegaumē: viņš man nepatīk.

Marina. Man arī, bet ko darīt. Ejam pie viņiem, nav smuki.

Lauks. Diena. Sēžot uz taburetes Igors liek pazoles uz Alīnas ziemas zābakiem. Klaudzina ar āmurīti – īsi sakot, dara visu kā pienākas. Alīna stāv blakus un vēro.

Lauks. Diena. Šoferis un Marina pastaigājas.

Šoferis. Pēc proftehscolas bija tehnikums. Vot tehnikumā es jau izturēju tikai vienu gadu. A! Es neko nenožēloju. Varbūt tikai to, ka nepaliku armijā.

Marina. Kāpēc?

Šoferis. Tur viss bija skaidrs un pusdienas pēc grafika, kā mans paps saka... vot.

Marina. Skaidrs.

Šoferis. A tu?

Marina. Ko es?

Šoferis. Kā tev, kas dzīvē interesants?

Marina. Man viss kā visiem.

Šoferis. Visiem viss kā visiem.

Šoferis satver Marinas roku. Viņa strauji, ar asu kustību izrauj roku. Nostājas ar nolaistu galvu, kā gatavojoties cīņai. Šoferis pārsteigts šūpo galvu, uz viņa lūpām viegls smaids.

Šoferis. Man ir sērkociņu kastīte.

Marina. Es nepīpēju.

Šoferis. Biezums. Es pārsedzu sērkociņu kastīti.

Marina. Nu un tad.

Šoferis. Jā, Marina. Grūti ar tevi.

Marina. Nerunā tā.

Šoferis. Es jau sapratu.

Marina. Tu mani trešajā klasē nepazini.

Lauks. Saule iet aiz horizonta, kļūst auksti un vējains. Sergejs sēž pietupies pie iekurta ugunskura, tur ugunī zaru un skatās, kā tas deg no vienas malas. Viņš ir ļoti noguris un lepojas ar savu nogurumu. Marina un Alīna iet pie viņa.

Alīna. Da atnāks viņš, Marina, nepārdzīvo.

Marina. Esmu pilnīgi bez spēka.

Sergejs. Viņš atnāks, viņš šo lauku zina kā savus piecus pirkstus tas jūsu Pavļiks. *Alīna karas virsū pie ugunskura tupošajam Sergejam.*

Marina. Iešu pameklēšu Igoru.

Lauks. Saule gandrīz jau aiz horizonta. Apkārt viss pelēks. Marina stāv lauka vidū un pielikusi pie mutes plaukstas kā ruporu, sauc.

Marina. Igor!..Igor!.. Igooooor!

Igors. Ko tu bļauj, es jau šeit esmu.

Marina. Paša pazudis.

Igors. Zinu, iesim pie ugunskura.

Viss. Saule pilnībā aiz horizonta. Lauks. Sergejs tup pie ugunskura un skatās uz degošo zaru, ko tur rokā. Ap viņu apķērusies Alīna. Igors un Marina arī sēž pie ugunskura. Igors un Marina ir domīgi. Marina pieceļas.

Igors. Gribi paiet malā parunāt?

Marina. Jā.

Marina un Igors aiziet. Alīna noskatās viņiem pakaļ.

Lauks. Nakts. Vējains. Marinas mati plīvo, izlīduši no lakatiņa.

Igors. Ko tu gribēji?

Marina. Igor, es gribu savu ugunskuru.

Igors. Lielu?

Marina. Ne pārāk.

Igors. Kādu?

Marina. Apmēram šitādu.

Igors. Labi. Tādu es varu. Tāds man sanāks.

Marina. Paldies.

Igors. Vajag kaut ko...

Igors skatās, ko varētu aizdedzināt.

Marina. Davai tikai paiesim nostāk no viņiem.

Igors. Cik nostāk tu gribi.

Marina. Nu, lai būtu pieklājīgs attālums.

Igors. Marina, tu konkrēti saki, kāds, lai mūs labi dzirdētu, vai mazliet dzirdētu, vai lai vispār nedzirdētu.

Marina. Lai vispār, nē, labāk lai drusku mūs dzird.

Igors. Tas ir prātīgi. Tad mums vēl drusciņ jāpaiet tālāk.

Marina un Igors aiziet.

Lauks. Nakts. Sergejs tup pie ugunskura un skatās uz turētā zara degošo galu. Pie viņa pienāk Alīna.

Alīna. Marina un Igors pazuda.

Sergejs pagriežas pret Alīnu.

Sergejs. Tas visdrīzāk iespējams.

Alīna. Domā, viņi ir pazuduši, ja?

Sergejs. Domāju, jā.

Sergejs pieceļas, skatās uz zara, ko tur rokā, degošo galu.

Sergejs. Noguru ļoti šodien. Iedod roku.

Alīna pastiepj Sergeja, roku. Sergejs paņem viņu aiz rokas un izstiepis degošo zaru, aizved viņu lauka tumsā.

Lauks. Nakts. Deg ugunskurs. Pie ugunskura pienāk Marina un Igors.

Igors. O! Redzi!

Marina. Tas ir kādam.

Igors. Kādam tādam kādam! Es to sakrāvu! Tas vispār ir mans ugunskurs! Re kur manas ādas, ko es no kombaina atnesu, vilkādas.

Marina redz vilku ādas, kas guļa līdzās ugunskuram. Marina sāk pavedinoši izģērbties. Igors izģērbjas ātri. Un pēkšņi no kaut kurienes atskan burvīga mūzika.

Igors. Nepievērs uzmanību, to klausās norvēģi kombainieri.

Marina. Tik labi var dzirdēt.

Igors. Tā tagad ir katru nakti.

Marina. Man labāk patīk pops.

Igors. Tad ej viņiem pasaki.

Marina ienirst zem ādām, viņai seko Igors.

Marina. Cik labi, ka mēs atradām sev ugunskuru.

Lauks. Nakts. Pie degoša ugunskura pienāk Alīna un Sergejs. Sergeja rokās vairs nav zara.

Sergejs. Nav viņu šeit.

Sergejs apgulstas pie ugunskura..

Alīna. Tu viņus vairs nemeklēsi, Sergej?

Sergejs. Nē.

Alīna. Kāpēc?

Sergejs. Vienkārši vairs negribu. Varbūt šie pie frančiem aizgājuši vai pie beļģiem.

Ko man visu nakti skraidīt meklēt viņus pa visu lauku.

Sergejs pieceļas, iet pie ādām.

Sergejs. Nāc šurp zem ādām.

Sergejs ielien zem ādām pie Marinas un Igora, bet nepamana viņus, kā viņi nepamana Sergeju. Alīna pievienojas Sergejam.

Alīna. Tā tava kāja?

Sergejs. Tā ir vilka ķepa. Joks, ja. Nāc šurp.

Sergejs, Alīna, Marina, Igors mīlējas. Viņu ķermeņi savijas un vairs nevar saprast, kurš ar ko un kurš kur.

Lauks. Nakts. Deg ugunskurs. Prādās Pāvels ar nodzisušo zaru rokās un apsēžas pie ugunskura, iebāž zaru ugunskurā, zara gals aizdegas.

Pāvels. Nu esmu atradis savu ugunskuru.

Pāvels skatās uz degošo zaru un smaida.

Veltīts modernajai fizikai.

2008.g.oktobris

Prjažko P.